
MITÄ PUHUVAT MEIDÄN VIIMEAIKAISET LAKKOMME?

Tammi- ja helmikuun lakkojen luonteenomaisina piirteinä ovat eräät uudet erikoisuudet, jotka ovat tuoneet liikkeeseemme uusia aineksia. Eräästä tällaisesta erikoisuudesta — lakkojen puolustusluonteesta — on jo puhuttu „Gudok“ lehdessä⁵⁶. Mutta se on ulkoinen erikoisuus. Paljon mielenkiintoisempia ovat toiset, sisäiset erikoisuudet, jotka luovat kirkasta valoa liikkeemme kehitykseen. Me tarkoitamme vaatimusten luonnetta, lakkotaistelun keinoja, uusia taistelumenetelmiä j.n.e.

Ensimmäinen, mikä pistää silmään, on vaatimusten sisältö. Kuvaavaa on, että huomattava osa lakoista ei aseta lahjapalkkiovaatimusta (Nobel, Motoviliha, Molot, Mirzojevit, Adamovit j.n.e.). Mutta siellä, missä asetetaan lahjapalkkiovaatimuksia, työläiset pyrkivät siirtämään ne vaatimustensa loppuun häveten taistella yksistään vain „beshkeshin“ puolesta (Pitojev j.n.e.). Ilmeisesti on tapahtumassa vanhojen beshkeshi-harhaluulojen vakava murtuminen. „Beshkesh“ alkaa laskea työläisten silmissä. Pikkuporvarillisista vaatimuksista (lahjapalkkiot) työläiset siirtyvät proletaariin

vaatimukseen: röyhkeimpien työnjohtajain eroittaminen (Nobel, Molot, Adamovit), eroitettujen tovereiden ottaminen takaisin työhön (Mirzojev), naftalähde- ja tehdastoimikunnan oikeuksien laajentaminen (Nobel, Mirzojev). Tässä suhteessa on erikoisen mielenkiintoinen mirzojevilaisten lakko⁵⁷. He vaativat toimikunnan tunnustamista ja eroitettujen tovereiden ottamista takaisin työhön takeeksi siitä, ettei toiminimi tulevaisuudessa eroita ainoatakaan työläistä ilman toimikunnan suostumusta. Lakko on kestänyt jo kaksi viikkoa ja sitä käydään harvinaisen yksimielisesti. Pitää nähdä nämä työläiset, pitää tietää, minkälaisella ylpeydellä he puhuvat: „me emme taistele lahjapalkkioiden tai pyyhinliinan ja saippuan puolesta, vaan työväen toimikunnan oikeuksien ja kunnian puolesta“, — sanon, että pitää tietää kaikki tuo ymmärtääkseen, minkälainen muutos on tapahtunut työläisten mielisissä.

Viimeaikaisten lakkojen toinen erikoisuus on naftatyöläisten joukon herääminen ja aktiivisuus. Asia on niin, että tähän asti naftatyöläiset joutuivat kulkemaan verstastyöläisten perässä, he eivät menneet näiden mukana aina mielellään, mutta itsenäisesti he nousivat vain lahjapalkkioiden puolesta. Tämän ohella heillä oli määrätynlaista vihamielisyyttä verstastyöläisiä kohtaan, jota naftateollisuudenharjoittajat lietsosivat provokatoorisella beshkesh-politiikallaan (viime vuonna Bibi-Eibatin yhtiö, hiljattain Lapshin). Viimeiset lakot osoittavat, että naftatyöläisten passiivisuus siirtyy menneisyyteen. Lakon Nobelilla (tammikuu) alkoivat naftatyöläiset vieden mukanaan verstastyöläiset; Mirzojevilla (helmikuu) ovat lakon innoittajina samat naftatyöläiset. On itsestään selvää, että

naftatyöläisten aktiivisuuden herätessä häviää myös vihamielisyys verstastyöläisiä kohtaan. Naftatyöläiset alkavat kulkea käsi kädessä verstastyöläisten kanssa.

Vieläkin mielenkiintoisempi on kolmas erikoisuus — lakkolaisten ystävällinen suhtautuminen ammattiliittoomme ja yleensä lakkotaistelujen käyminen suhteellisen järjestyneesti. Ennen kaikkea on kuvaaavaa se, ettei ole kolmenkymmenen kyynärän pituisia vaatimusluetteloja, jotka haittaavat lakkotaistelun menestyksellistä käymistä (palauttakaa mieliinne Kaspien yhtiö viime vuonna), — nyt asetetaan vain muutamia tärkeitä vaatimuksia, jotka pystyvät yhdistämään joukot (Nobel, Mirzojevit, Motoviliha, Molot, Adamovit). Toiseksi — miltei ainoakaan lakko ei mene ilman ammattiliiton aktiivista osanottoa: työläiset pitävät välttämättömänä kutsua liiton edustajia (Kokorev, Nobel, molotilaiset, Mirzojevit y.m.). Entinen naftälähde- ja tehdastoimikuntien asettaminen vastakkain liiton kanssa siirtyy menneisyyteen. Liittoon aletaan suhtautua niin kuin omaan lapseen ainakin. Naftälähde- ja tehdastoimikunnat alkavat muuttua liiton kilpailijoista liiton tueksi. Siitä johtuu viimeaikaisten lakkojen hyvä järjestyneisyys.

Siitä johtuu myöskin neljäs erikoisuus — viimeaikaisten lakkojen suhteellinen menestyksellisyys tai oikeammin se tosiasia, että osittaislakot eivät niin usein eivätkä aina epäonnistu kokonaisuudessaan. Tarcoitamme ennen kaikkea Kokorevin lakkoa. Mielestämme Kokorevin lakko on käännekohta meidän taistelumenetelmämme kehityksessä. Se ja eräät muut lakot (Pitojev, Motoviliha) ovat osoittaneet, että

1) kun lakkotaistelua käydään järjestyneesti, 2) kun ammattiliitto osallistuu aktiivisesti siihen, 3) kun on määrättyä sitkeyttä ja 4) kun taisteluhetki valitaan onnistuneesti, niin osittaislakot eivät aina ole likimainkaan tuloksettomia. Joka tapauksessa selviää, että „periaatteelliset“ huudahdukset: „alas osittaislakot“ ovat vaarallinen tunnus, joka ei puolla riittävästi paikkaansa viimeaikaisen liikkeen tosiasioissa. Päinvastoin, me ajattelemme, että kun ammattiliitto johtaa osittaislakkoja ja kun näiden lakkojen hetki on valittu oikein, niin ne voivat muuttua hyvin tärkeäksi tekijäksi proletariaatin yhdistämisessä.

Sellaisia ovat meidän mielestämme viimeaikaisten lakkojen tärkeimmät sisäiset erikoisuudet.

*Sanomalehti „Gudok“ № 21,
maaliskuun 2 p:nä 1908
Allekirjoitus: K. K a t o*

*Julkaistaan lehden tekstin
mukaan*